

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 126.228 van 9 december 2003
in de zaak A. 127.454/VII-27.979**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij:
 advocaat M. GOOSEN,
 kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
 Quinten Matsijlsaan 34

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Soedanese nationaliteit, op 30 september 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 september 2002 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 10 juli 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 24 september 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 oktober 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LANDUYT, die, loco advocaat M. GOOSSEN, verschijnt voor de verzoekende partij, en van adjunct-adviseur F. DE NEVE die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 5 juni 2002 en verklaart zich vluchteling op 7 juni 2002.

1.2. Op 10 juli 2002 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 4 september 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

"Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen noch met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen. (...) Buiten dit criterium steun ik mij op de volgende grond, voorzien in art. 52 van de Vreemdelingenwet: bedrieglijk.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

Behoudens een andere beslissing van de Minister van Binnenlandse zaken of zijn gemachtigde dient u binnen de vijf dagen, ingaand op de datum van de kennisgeving van deze beslissing het grondgebied te verlaten (Koninklijk Besluit van 19/05/1993: artikel 17, par 2, al.2.).

(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Abyey in het zuidwesten van de deelstaat Kordofan, waar uw familie een zwervend herdersbestaan leidde. Eén jaar nadat u uw secundaire studies in Omdurman (Khartoum) had aangevat, kreeg u daar begin 1997 het nieuws dat uw vader en broer tijdens de gevechten tussen het regeringsleger en het Soedanese Bevrijdingsleger omgekomen waren. U ging daarop samen met uw moeder en schoonzus bij uw oom van moederszijde wonen. Na een jaar hervatte u uw secundaire studies in Omdurman. Na afloop daarvan begon u, op 2 oktober 1999, aan uw legerdienst. Na vier en een halve maand training kregen jullie van generaal Fakiri het bevel in het zuiden te gaan vechten. U weigerde dit, waarop u werd gefolterd en er onder andere met schoenen op uw teelbal werd geslagen. U lag

hierop drie maanden in de ziekenboeg van de kazerne. Toen de generaal daarna zijn bevel herhaalde en u opnieuw weigerde, werd u negen maanden lang bijna dagelijks zeer zwaar gefolterd. Na een hier opvolgende derde bevel en dito weigering werd u opnieuw een tijdlang dagelijks zwaar gefolterd. Op een dag kon u vluchten, maar na twee dagen werd u opnieuw opgepakt. U werd opnieuw heel ernstig gefolterd. U hoorde op een dag vanuit uw cel officieren onder elkaar zeggen dat als u nu niet wilde gaan vechten, uw andere teelbal zou worden aangepakt en u berecht zou worden. U besloot te vluchten. Op 1 januari 2002 (onafhankelijkheidsdag en nieuwjaarsdag) maakte u van de feestelijkheden gebruik om te ontsnappen. U trok naar Port Sudan, waar u zich drie maanden ophield op de parking buiten de stad en met klusjes tweeduizend dinar verdiende. U wilde daarna naar uw moeder in het dorp teruggaan, maar er werd u gezegd dat het leger jongeren controleerde en degenen die aan hun legerdienst wilden ontsnappen, terugstuurde. Daarop besloot u het land te verlaten. Met de hulp van een passeur vertrok u op 3 april 2002 per boot naar België. Daar kwam u op 30 mei aan en ontscheepte u zeven dagen later, waarna u op 7 juni 2002 asiel aanvraagde.

Vooreerst dient te worden gesteld dat desertie en dienstweigering als zodanig geen vluchtgronden zijn die voor erkenning in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève in aanmerking komen (cf. Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, UNHCR, 1979, §168). Uw relaas bevat geen aanwijzingen dat u mogelijks zou beantwoorden aan één van de in deze Conventie genoemde criteria voor de erkenning als vluchteling.

Verder ondermijnen tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo verklaarde u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (cf. gehoorverslag dd. 3 juli 2002, punt 42) dat u op de dag dat jullie, na afloop van de opleiding van vier en een halve maand, het bevel kregen in het zuiden te gaan vechten en u dit weigerde, eerst vierentwintig uur lang in een klein kamertje rechttop moest blijven staan vooraleer u aan folteringen onderworpen werd, terwijl u voor het Commissariaat-generaal (cf. gehoorverslag dd. 9 augustus 2002, p. 5-6) stelde dat u de avond van dezelfde dag uit uw kamertje (cel) werd gehaald en werd gefolterd, waarna u het bewustzijn verloor en in de ziekenboeg terecht kwam. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u dat u na uw tweede weigering ten aanzien van de generaal, drie maanden na de eerste, door dezelfde persoon als de eerste keer werd gefolterd en daarna negen maanden in de ziekenboeg lag, terwijl u voor het Commissariaat-generaal stelde dat de folteringen na uw tweede weigering niet door dezelfde persoon werden uitgevoerd en dat deze folteringen zelf negen maanden duurden, waarna de generaal u voor de derde keer het bevel om te gaan vechten kwam geven (p. 6). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u verder dat u, na uw vluchtpoging en arrestatie, de generaal opnieuw ontmoette en hij er daarbij, na uw hernieuwde weigering om te gaan vechten, mee dreigde uw tweede teelbal af te snijden, terwijl u voor het Commissariaat-generaal stelde de generaal niet meer te hebben gezien en de dreiging van de genoemde mishandeling van officieren te hebben gehoord die onder elkaar over u spraken (p. 7). Ten slotte is het bevreemdend dat, als u zo zwaar gevisieerd werd, u tot tweemaal toe relatief gemakkelijk kon vluchten, alsook dat u na uw tweede weigering te gaan vechten negen maanden lang gefolterd werd zonder een nieuw strijdorder te krijgen.

Ten slotte bevat uw verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep geen enkel ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen."

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt:

" Schending van art. 14 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens dd. 10 december 1948 alsmede van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953.

Aangezien overeenkomstig art. 14 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, eenieder het recht heeft asiel te zoeken en te verkrijgen in andere landen.

Dat verzoeker in oktober 1999, tijdens zijn studies, gerekruteerd werd om zijn legerdienst te voldoen. Dat hij 4 maanden en een half opleiding heeft gevolgd. Dat hij vervolgens het bevel kregen om in het zuiden deel te nemen aan de oorlog. Dat verzoeker dit weigerde omdat zijn vader en broer in de oorlog zijn omgekomen. Dat verzoeker vervolgens werd gefolterd en mishandeld. Dat hij bleef weigeren om te gaan vechten en opnieuw gedurende maanden gefolterd werd. Dat hij een kans zag om te vluchten maar na twee dagen werd gevonden door het leger. Dat hij opnieuw opgesloten werd en als een dier behandeld werd door hem ondersteboven met een haak aan het plafond te hangen. Dat hij de generaal van het legerkamp tegen anderen hoorde zeggen dat verzoeker gedood moest worden omdat hij bleef weigeren om deel te nemen aan de oorlog. Dat de Belgische Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, huidig verweerder, ten onrechte geoordeeld heeft dat de aanvraag van verzoeker bedrieglijk en kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Dat verweerder de aanvraag als bedrieglijk bestempelde omdat de verklaring van verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken niet volledig zouden overeenstemmen met zijn verklaring aan het Commissariaat-generaal. Dat verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft dat hij na het eerste bevel om in het zuiden te gaan vechten, vierentwintig uur lang in een klein kamertje rechttop moest blijven staan alvorens hij gefolterd werd. Dat hij aan het Commissariaat-generaal verklaart dat hij diezelfde dag werd gefolterd. Dat deze twee verklaringen niet als tegenstrijdig te bestempelen zijn aangezien het bevel om vierentwintig uur lang rechttop te blijven staan evenzeer een foltering uitmaakt.

Dat verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij na zijn vluchtpoging en arrestatie de generaal hoorde zeggen dat zijn tweede teelbal zou worden afgesneden. Dat hij aan het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij soldaten hoorde praten over het feit dat men zijn teelbal ging afsnijden. Dat verzoeker op het moment dat men over hem aan het praten was opgesloten zat in zijn cel. Dat hij zich enkel kon baseren op stemmen en dat hij aldus niet met honderd percent zekerheid kan zeggen wie deze dingen gezegd heeft. Dat geen afdoende redenen voorhanden zijn om zijn aanvraag als bedrieglijk te bestempelen. Aangezien verweerder heeft geoordeeld dat de aanvraag van verzoeker kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Dat verzoeker verplicht werd om mee te vechten in de oorlog die in het zuiden van Soedan aan de gang is. Dat deze oorlog allicht om politieke redenen gevoerd wordt. Dat verzoeker weigerde om ingeschakeld te worden in deze politieke strijd. Dat hij hierom mishandeld en gefolterd werd en littekens heeft over zijn gehele lichaam. Dat hij aldus om politieke redenen zijn land is ontvlucht. Dat zijn aanvraag niet kennelijk vreemd aan de criteria van de Conventie van Genève kan worden beschouwd.

Het middel is gegrond.";

2.1.2. Overwegende, wat de aangevoerde schending betreft van artikel 14 van de door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 goedgekeurde Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, dat deze verklaring niet is ingevoerd in de Belgische wetgeving; dat de verzoekende partij derhalve de rechtstreekse schending van deze verklaring in haar geheel noch van bepaalde artikelen ervan, op een ontvankelijke wijze kan aanvoeren; dat, wat betreft de motieven van de bestreden beslissing, verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden poogt te ontcrachten; dat wat betreft de duur van de foltering, uit het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker na zijn weigering om naar het zuiden te gaan, werd meegenomen naar een klein kamertje, waar hij 24 uur lang moest blijven staan en nadien werd gefolterd (verhoorverslag DVZ, nr. 42), terwijl verzoeker voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij na de weigering naar een kamer werd gebracht waar hij tot 's avonds bleef en ze hem nadien sloegen; dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat dit op dezelfde dag plaatsvond als zijn weigering (verhoorverslag CGVS, p. 5 en 6); dat de Commissaris-

generaal hier dan ook redelijkerwijze een tegenstrijdigheid in kon vaststellen; dat, al zou het 24 uur rechtop laten staan van verzoeker als een foltering beschouwd worden, dat nog de tegenstrijdigheid blijft bestaan dat verzoeker op het CGVS verklaarde de dag van de weigering zelf te zijn geslagen, terwijl hij op de DVZ verklaarde dat hij na 24 uur werd geslagen en geschopt; dat wat de tegenstrijdigheid betreffende de persoon die zou gezegd hebben hem een teelbal af te snijden, verzoeker voor DVZ verklaarde dat de generaal hem zelf persoonlijk bedreigde, (DVZ, nr. 42), terwijl hij op het CGVS verklaarde dit slechts officieren te hebben horen zeggen tegen elkaar; dat, wat de tegenstrijdigheid omtrent de tweede foltering betreft, verzoeker deze niet poogt te weerleggen; dat, wat betreft het oordeel dat verzoekers relaas kennelijk vreemd is aan de criteria van de Vluchtelingenconventie, verzoeker thans stelt dat hij verplicht werd om te vechten in een oorlog die "allicht" om politieke redenen wordt gevoerd; dat zulke beweringen niet van aard zijn afbreuk te doen aan de overweging dat desertie en dienstweigering geen redenen zijn die als dusdanig voor erkenning van de Vluchtelingenconventie in aanmerking komen; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt:

"Schending van art. 3 en 5 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens dd. 10 december 1948, van art. 7 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten en van art. 3 § 1 van het Verdrag van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing

Aangezien art. 5 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens bepaalt dat niemand aan folteringen noch aan wreedaardigheden, onmenselijke of vernederende straffen of behandelingen onderworpen mag worden. Dat verzoeker in het leger gedurende 2 jaar bijna onophoudelijk gefolterd en mishandeld werd. Dat verzoeker bij uitwijzing naar Soedan onmiddellijk zal worden aangehouden en teruggebracht naar het leger. Dat verzoeker opnieuw zal weigeren om deel te nemen aan de oorlog. Dat verweerder, door verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, verzoeker derhalve opnieuw blootstelt aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Dat deze onmenselijke en vernederende behandelingen er o.a. in bestonden te slaan met schoenen op verzoekers teelbal, hem op zijn buik te laten kruipen over kiezelstenen met zware stenen op zijn rug en hem als een koe ondersteboven aan een haak aan het plafond te hangen. Dat art. 3 § 1 van het Verdrag van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing (B.S. 28 oktober 1999) bepaalt dat geen Staat een persoon mag uitzetten of terugzenden naar of uitleveren aan een andere Staat wanneer er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat hij daar gevaar zou lopen te worden onderworpen aan foltering. Dat deze terugwijzing bovendien in strijd zou zijn met art. 3 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens waarin wordt bepaald dat eenieder recht heeft op het leven, de vrijheid en de veiligheid van zijn persoon.

Het middel is gegrond.";

2.2.2. Overwegende dat in de bestreden beslissing op grond van tegenstrijdigheden in verzoekers relaas werd besloten tot de bedrieglijkheid van de asielaanvraag; dat aldus geen geloof werd gehecht aan het verhaal van verzoeker en aldus al evenmin de folteringen die hij zou hebben ondergaan; dat uit de bespreking van het

eerste middel blijkt dat dit oordeel niet kennelijk onredelijk is; dat verzoeker thans, bij zijn stelling dat de bestreden beslissing hem zal blootstellen aan folteringen en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, slechts verwijst naar deze zelfde gebeurtenissen waaraan in de bestreden beslissing geen geloof wordt gehecht; dat verzoeker naast deze, als ongeloofwaardig bestempelde, gebeurtenissen, geen andere elementen aanbrengt waaruit zulke folteringen kunnen blijken; dat het tweede middel derhalve niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen december tweeduizend en drie, door :

Mevr. M.-R. BRACKE,

kamervoorzitter,

de H. C. VERHAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.